

Oorspronkelijk hield het hier op,' zegt Armanda Canneman terwijl ze haar armen strekt op het plaatsje van niet veel meer dan twee bij vier meter dat grenst aan de keuken. 'Dit hoorde er niet bij.' 'Dit' is haar tuin, en wat je noemt een rozenhof. Gelegen aan het Rapenburg, omgeven door studentenhuizen en -verenigingen, en de muziekschool als goede buur. De metershogewaterval Wedding Day onttrekt een terrasje volledig aan het zicht. De ranken van Seagull ontsnappen aan de pergola en vrijen met een naburige krentenboom. Deze ramblers bepalen in juni het beeld. Maar Armanda heeft ook wat minder uitbundige, 'gewone' klimrozen. Buff Beauty en Albertine bloeien volop, maar gedragen zich wat beschaafder. Net als New Dawn, Blush Noisette en Veilchenblau. Links in de border staat rosa glauca mooi te wezen, en die gele roos daar is ook wel bijzonder: 'Die is genoemd naar mijn moeder, Liesbeth Canneman.' Haar moeder was tuinarchitecte. Zelf heeft ze een bloemistendiploma. En ook haar zoons tuinieren, de een in Canada, met wilde bloemen, de ander in Engeland, wat formeler 'met buxus en vakjes'. Maar de belangrijkste inspiratiebron was haar vader, die kasteel Walenburg met de tuinen in oude luister herstelde. 'Hij had de eerste open tuin in Nederland.' Haar eigen tuin houdt ze na een paar minder leuke ervaringen wat dichter: 'Midden in de border liep een man te rommelen. Dus ik vroeg: Meneer! Wat doet u daar? Hij wilde een zaailing van de akebia. En zijn vrouw stond er bij en zei niéts!'

Als je ogen wat gewend zijn aan de zee van rozen, komen de andere planten in zicht. Aparte hortensia's en cistus. Clematissen ('Ik denk zo'n 20 verschillende soorten'), hesperis, erigeron, witte valerian en meerjarige kervel. Een beetje knorrig: 'Sommige mensen verslijten dat voor onkruid.'

De tuin waar Armanda al 35 jaar hof houdt, is strak ingedeeld. Dichtbij het huis is een comfortabel terras. 'Hier stond tot voor kort een prunus. De laatste jaren was het of hij behangen was met roze beddelakens. Dat doen ze, vlak voor ze dood gaan.' De tuin gaat door met flagstonepaden, borders en vakken, een stukje gras en zelfs een hoekje waar buxusjes hosta's en japanse anemonen in bedwang houden. Maar binnen die opzet wordt uit de band gesprongen. In het begin was haar tuin 'één groot grasveld', een speelterrein voor haar drie zoons, maar langzaam maar zeker is er een vrijgevochten bloementuin ontstaan, waar de planten ook inspraak hebben over hun plek. 'Ik tuinier niet volgens een stramien, ik tuinier met de natuur mee. Als je niet tegen teleurstellingen kunt, moet je er niet aan beginnen. Die varentjes en campanula's op het plaatsje bij de keuken heb ik daar niet neergezet. Die zijn daar zelf gaan staan. Ik zie door de jaren heen wel veranderingen. Het klimaat wordt warmer, en er zijn planten die daardoor zelf de schaduw opzoeken.' Maar niet alleen de planten zelf beslissen, ook de muizen helpen mee. Die dragen het zaad door de tuin. 'Wist je dat sommige planten, zoals wilde hyacinthen, iets zoets aan hun zaad hebben? Een muizenpuntje noem ik dat.'

Susanne Lammers

Bronvermelding Leidsch Dagblad

Fotografie A. Canneman